

Mùa Hạ Cuối

Đàm Lan

Bác bảo vệ đã vung cái dùi mà nện vào tang trống một hồi dài vang rền đến mấy ngã đường. Hồi trống rất đổi thân quen, rất đổi gần gũi, đã gắn bó với màu áo trắng ngây thơ của tuổi học đường chúng tôi suốt từ bao giờ. Vậy mà bao năm rồi, tôi không nhận ra thứ âm thanh rất đáng yêu, rất quyến rũ, rất ám áp vẫn vọng vào tai từng ngày. Chỉ hôm nay, chỉ vào lúc này, tôi mới chợt dậy lên cảm giác yêu thương luyến nhớ nó. Khi biết nhớ là khi đã biết xa. Chúng tôi đang ở những ngày còn lại ngắn ngủi của năm cuối cấp. Chỉ một thời gian ngắn, rất ngắn nữa thôi, là cuộc đời học sinh đã lật sang một trang khác. Với những ai còn may mắn được tiếp tục trên con đường học vấn, còn tiếp tục được chấp cánh cho ước mơ của mình, thì cũng đã khác đi nhiều những màu sắc, dù vẫn là bàn ghế, vẫn là bảng đen phấn trắng, nhưng tôi biết sự vô tư hồn nhiên của một lứa tuổi sẽ phai dần, thay vào đó là sự chững chạc, sự âu lo, và cả những tìm tòi khám phá mới. Vì vậy mà hồi trống đã đánh thức trong tôi nỗi bồi hồi, nôn nao vì cảm giác như mất mát một chút gì. Đó là hồi trống cuối cùng của một chặng đường, bởi từ mai, chúng tôi không còn những tiết học chính thức nữa, tuy vẫn còn những lý do để lui tới mái trường này.

Một cú huých nhẹ làm tôi giật mình, một cuốn lưu bút chìa ra trước mắt tôi.

– Mà viết cho nhỏ Linh mấy chữ đi, còn mà viết với tao nữa thôi.

Hà nói cùng với ánh mắt khẽ hất về một hướng. Linh đang gục mặt xuống bàn, đôi vai rung rung thấy rõ. Tôi nhướng mắt, Hà nhỏ giọng:

– Hết năm nay là nó không được đi học nữa rồi.

– Sao vậy? Nó đang học được lắm mà.

Hà khẽ nhún vai:

– Học được thì cũng vậy thôi. Nghe nói gia đình nó làm ăn thua lỗ dữ lắm, cái nhà cũng phải bán rồi, ít nữa chị em nó phải về quê ở nhà bà nó. Bữa giờ nó cứ khóc hoài à.

Tôi thở một hơi dài, trước mắt đã là một cuộc chia ly thật buồn rồi. Mở cuốn lưu bút, thấy mỗi trang viết đều có một tấm hình kèm theo. Một kỷ niệm đẹp, sẽ rất khó quên trong đời.

– Yêu cầu các bạn chú ý, lớp trưởng có ý kiến kia.

Tôi quay nhìn một vòng, tất cả những gương mặt thân quen vẫn ngồi yên tại chỗ, chưa ai có ý nháp nhồm ra về, chẳng bù cho mọi ngày, tiếng trống chưa dứt đã ào ào như ong vỡ. Hình như trong mỗi chúng tôi đã có một chút gì khang khác rồi.

– Các bạn thân mến, cho mình làm lớp trưởng nốt hôm nay nữa nhé.

– Cha cha, bữa nay lớp trưởng ra bộ người lớn ghê ta ời, ăn nói ra vẻ tợn.

Ừa, cho làm nốt hôm nay thôi, từ mai có xin cũng không được làm nữa đâu.

Sau câu nói pha trò ấy, những nụ cười chỉ vừa nhóm lên một nửa, không muốn không khí thêm nặng, Phước nói nhanh:

– Mình có ý kiến thế này, chúng mình đã chuẩn bị rời xa mái trường này, xa những thầy cô, và có lẽ chúng mình cũng không còn gặp nhau được đầy đủ thời gian tới, nên...

Một chút xúc động đã lan nhanh, những vành mi con gái đỏ hoe, những ánh mắt cậu trai ngó lơ ngoài khung cửa, một khoảnh khắc biểu lộ tâm trạng. Hóa ra chẳng riêng ai, mà tất cả đều có chung một nỗi lòng, chỉ là có thể hiện ra hay không thôi. Phước khẽ hắng giọng rồi tiếp:

– Chúng ta sẽ tổ chức một buổi liên hoan, mời hết tất cả các thầy cô đã dạy chúng ta trong suốt mười hai năm qua đến dự. Các bạn thấy thế nào?

Tiếng vỗ tay và những lời tán thành rộ lên. Bầu không khí quay ngược 180 độ. Điều này chỉ có thể có được ở cái tuổi mau nhớ chóng quên của chúng tôi thôi. Thế là tất cả châu đầu chụm mỏ như những chú chim sâu lách ta lách tích rôm rả bàn bạc sắp xếp cho một bữa tiệc hứa hẹn rất nhiều điều thú vị và ý nghĩa.

Cái lớp học hôm nay khác hẳn mọi ngày, tất cả những chiếc bàn được nối vào nhau thành một cái bàn dài ở giữa, còn tất cả ghế thì vây quanh. Tổ trang trí còn mượn đâu được một số khăn bàn, lại thêm những lọ hoa điểm xen trông trịnh trọng hẳn lên. Trên tường là những hình thú, cây, hoa được dán rất mỹ thuật. Hải ta được dịp trở tài khéo tay. Còn một tốp nam nữa thì lúi húi với một đồng giấy chửi với một tấm bảng rôn quay mặt vào tường. Tôi tò mò trước vẻ bí mật của những cậu bạn định xớ rớ tìm cách coi lén thì Châu la lên:

– Thôi đi bà, đừng có mà làm lộ hết bí mật của tui tui. Bồn phận đàn bà là cái bếp, bà đi ra với bồn phận của bà đi.

Tôi phùng má :

– Không ra. Đừng có mà lên giọng coi thường phụ nữ nghe, đàn bà bây giờ không chỉ lúp xúp trong cái bếp đâu à. Qua mặt đàn ông vèo vèo đó chứ tưởng.

Như cầm đôi đũa đi vào, nghe vậy liền toáng lên:

– Á, bữa nay mấy cha to gan lớn mật dám coi thường chị em ta hả? Ê tui bay, đi hết coi ai chết cho biết.

“đi đi” Mấy cái miệng hè nhau hô to làm các cậu chàng cuống quýt:

– Thôi thôi được rồi, con lạy mấy má, mấy má không lẹ lên các thầy cô tới bây giờ kìa.

– Cho chừa cái giọng cái giọng trèo đầu cưỡi cổ đi nghe.

Phú nhún vai :

– Đanh đá vừa thôi hổng ai dám tán, ở giá hết bi giờ.

– Có ở giá cũng không mượn ông lo. Xí, tưởng ngon lắm á.

– Thôi thôi, nồi cà ri sôi rồi kìa, có nhớ mua bánh mì chưa hả Tâm ?

Tôi dàn hòa và sà xuống chỗ hành lang đã tạm biến thành gian bếp .

– Có ông nào rảnh phóng xe đi mua bánh mì giùm cái. Nãy xách nhiều đồ quá làm sao mua được.

– Đưa tui đi cho. Chu cha, cái chi mà thơm điếc mũi rứa hè?

– Ông biến đi, đây là bí mật của tui tui.

– Vậy là huề nghe.

– Coi chừng trễ rồi đó, lẹ lên đi.

Túi ta túi tít một hồi công việc cũng đã tạm tạm. Cái bàn đã dàn kín chỗ cho các món ăn, mấy đứa con gái xoa tay nhìn những tác phẩm của mình :

– Ai dám nói nữ sinh là không biết nấu ăn. Ngó cũng ngon lành lắm chớ bộ.

– Còn phải ăn mới biết, hổng chừng mặn chằng ở trông á.

– Sợ thì lát hồi đừng ăn.

Cứ thế, luôn tay luôn chân luôn cả miệng. Tám bưng rôn đã được máng hai đầu trước tám bưng đen nhưng mặt chữ vẫn quay vào tường. Chà bí mật đến phút cuối đây mà.

– A, Thầy Minh đến rồi kìa. Cô Oanh nữa... Ôi trời ơi, chưa đâu vào đâu hết, làm sao bây giờ?

– Gì mà cuống lên vậy? Cũng gần xong cả rồi, bà thiệt...

– Ban tiếp tân đâu ra đón các thầy cô kìa. A thầy Thanh, thầy Tú đến kìa...

Không khí chộn rộn, tưng bừng náo nức hẳn lên. Trên gương mặt các cô cậu đều hiện rõ cả niềm vui lẫn nét lo âu. Đương nhiên là phải lo rồi, việc quan trọng chứ đùa đâu. Lúc bàn tính thì thấy không có gì đáng sợ cả, nhưng bây giờ bước vào thực tế mới thấy run. Lần đầu tiên trong lứa tuổi học trò, chúng tôi có dịp tập làm người lớn. Mà sự thiếu sót thì rõ ràng không thể tránh khỏi, liệu có làm các thầy cô buồn lòng không nhỉ?

Ban tiếp tân chủ yếu là ban cán sự lớp, các bạn ấy tỏ ra nghiêm trang rất mực, giá lúc khác chắc đã rúc rích mà cười trêu, nhưng bây giờ gần như ai cũng chia sẻ cái lo nên chẳng còn tâm trí đâu mà cười.

– Chào các em. Ôi trời ơi, làm gì mà cứ như đi đón lãnh đạo vậy. Cười toe toét lên cái coi.

Câu nói của thầy Minh ngay lập tức có hiệu quả, khi người ta đã cười được, có nghĩa trong lòng người ta đã nhẹ đi được một nửa. Tiếp tiếp theo là những thầy cô trong danh sách mời lần lượt có mặt. Điều này làm chúng tôi rất vui mừng và thật xúc động. Vì đó là sự thể hiện một tình cảm sâu sắc của các thầy cô dành cho chúng tôi. Một cảm giác như bao la biển rộng, như dào dạt sóng trào ủa vào tâm hồn tôi, tôi phải vội quay đi để giấu cái vành mi hơi hoe đỏ. Nhớ Linh điệu dàng trong tà áo dài xanh luôn miệng và tay mời các thầy cô ngồi vào bàn. Tôi dám chắc những hình ảnh của hôm nay sẽ không bao giờ có thể phai mờ trong tâm trí nhỏ.

Cô Nga, cô Hậu, cô Anh, cô Dung vừa dừng xe máy trước cổng, các cô hôm nay trong thật trẻ trung trong những trang phục áo váy, không như mọi ngày nghiêm nghị trong chiếc áo dài. Tôi điếm qua, hầu như đủ mặt các thầy cô đã dạy chúng tôi suốt cả ba cấp. Hôm chia nhau đi mời, có một vài thầy cô đã chuyển trường, chuyển nhà, chúng tôi vẫn cố tìm cho được. Tình thầy trò bao năm, chỉ mong có dịp này báo đáp, mai kia như chim rời tổ, tung cánh đến tận muôn xa, để gì.

– Chà, không ngờ mấy cô cậu học trò ngốc nghếch của chúng ta mà cũng biết xôm trò góm hả?

Thầy Vương nói khi nhìn quanh một lượt. Lời khen làm chúng tôi phồng mũi và cảm thấy tự tin hơn một chút.

Phước len lén nhìn đồng hồ, đưa mắt sang Châu, Châu khế ra hiệu với Tuấn, cả ba cùng gật đầu. Phước đi lên trước bảng, Châu và Tuấn dừng lại hai bên tám bưng rôn. Phước hít mấy hơi để lấy bình tĩnh, các thầy cô và cả chúng tôi đều nhìn về phía cậu ta. Chắc anh chàng đang run lắm đó, không biết có ăn nói được ra hồn

không.

– Kính thưa các thầy cô. Em xin thay mặt cho toàn thể lớp 12A xin trân trọng đón chào các thầy cô đã đến dự cùng chúng em cuộc vui hôm nay.

Một tràng vỗ tay râm ran, Phước đã tự tin hơn, tiếp tục :

– Kính thưa các thầy cô thân yêu, đây thật là một vinh dự vô cùng cho chúng em, chúng em rất xúc động và biết ơn tấm lòng mà các thầy cô đã dành cho chúng em suốt mười hai năm học dưới mái trường này. Từ nay chúng em không còn được sự dìu dắt của các thầy cô nữa, nhưng chúng em sẽ cố gắng hết sức mình để vững bước trên những con đường tương lai sắp tới, chúng em tin rằng, chúng em sẽ có đủ tự tin và điều kiện để trưởng thành, từ những gì mà các thầy cô đã dày công truyền thụ cho chúng em. Để tỏ lòng biết ơn, hôm nay chúng em xin có một chút lòng thành, kính mời các thầy cô chung vui với chúng em trong...

Nói đến đây Phước chợt dừng, đã xếp đặt trước nên Châu và Tuấn không đợi nhắc, cùng nhau quay hai đầu tấm băng rôn để lộ mặt chữ ra ngoài. Trên nền phông xanh là dòng chữ, **“KÍNH MỪNG CÁC THẦY CÔ GIÁO VỀ CHUNG VUI CÙNG CHÚNG EM TRONG: MÙA HẠ CUỐI”**

Ba chữ Mùa Hạ Cuối màu đỏ chói, màu của hoa phượng vĩ làm xốn mắt tất cả mọi người đang có mặt. Hóa ra bí mật của các chàng là như thế này đây. Thảo nào mà không dám để cho bọn con gái nhìn thấy, sợ mít ướt té le đó mà, nhưng bây giờ thì cũng có tránh khỏi đâu.

Ít giây cho sự xúc động lắng xuống, Phước nói, giọng trầm hơn lúc trước :

– Kính thưa các thầy cô, sở dĩ chúng em gọi đây là Mùa Hạ Cuối, vì sau năm học này, trong số chúng em sẽ có một vài bạn không thể bước tiếp trên con đường học vấn. Còn lại, cũng chưa biết sẽ thế nào trong những cuộc thử sức sau này. Và dù thế nào thì đối với chúng em đây cũng là một mùa hạ đáng ghi nhớ nhất.

Phước cúi đầu chào trong những tiếng vỗ tay nồng nhiệt. Chao ôi, cậu bạn của chúng tôi bỗng nhiên chững chạc đến khó tin, có lẽ đây là thời khắc phân ranh của hai đoạn lộ trình trong cuộc đời. Cảm thấy mình không còn là trẻ con, cảm thấy mình gần như đã là một người lớn. Thầy Tú đứng dậy sau khi tiếng vỗ tay vừa dứt:

– Các em thân mến, quả là hôm nay thầy rất bất ngờ trước một chút thay đổi ở các em. Các em đã có vẻ chững chạc hơn, cứng cáp hơn, đã phần nào mất đi cái nét vô tư hồn nhiên của một lứa tuổi. Tuy có hơi buồn một chút, nhưng đó cũng là cái tốt, dấu hiệu của sự bắt đầu trưởng thành, bắt đầu biết chuẩn bị cho những sự đương đầu phía trước, sẽ gay gắt hơn, sẽ khắt nghiệt hơn, sẽ đòi hỏi các em trên nhiều lĩnh vực hơn. Thầy rất mừng khi thấy các em có đủ tự tin trên đà chuyển bước, cho dù sẽ không dễ dàng gì trong sự chinh phục những thử thách để mang về những thành tựu, nhưng thầy tin, và thầy chúc các em luôn bền sức phấn đấu. Các thầy cô không hề mong muốn cái gọi là đền đáp của các em cho bản thân mình, mà chỉ muốn nhìn thấy các em sẽ trở thành những con người hữu ích cho xã hội mà thôi.

Phước lại một lần nữa cúi đầu:

– Chúng em xin ghi nhớ lời thầy ạ.

Cô Anh chợt nói :

– Tôi đề nghị vậy nghe, hôm nay không phải là buổi lên lớp như mọi ngày, khoảng cách giữa thầy trò chúng ta nên thu bớt lại cho không khí tự nhiên và thoải mái một chút, tôi có cảm giác các em nó đang căng hết giây thần kinh lên rồi kia.

Tràng cười rộ lên hưởng ứng lời cô Anh và cũng giảm hẳn sự nghiêm trọng mà tự thân buổi tiệc đã nhóm lên.

Cô Dung khẽ hỏi:

– Trước hết chúng ta hãy thử tài nội trợ của các em xem có tương xứng với thành tích học tập không đã nè. Bọn con gái chúng tôi vừa tíu tít dọn thức ăn, vừa hỏi hớp chờ ý kiến đánh giá của các thầy cô. Thầy Minh gạt gù :

– Cũng được đấy chứ, tưởng đâu các cô chỉ biết về nhà chờ mẹ nấu sẵn cho thôi, hóa ra cũng ngon ra phết. Cả lớp vừa vui sướng vì được khen, lại vừa nhẹ đi nỗi lo. Câu chuyện giữa các thầy trò trở nên rôm rả thân mật. Cô Nga nói:

– Nhìn các em hôm nay, cô chợt nhớ về những ngày xưa của mình quá, cái ngày cô cũng chập chững như các em bây giờ. Một đời người ai rồi cũng bước qua từng giai đoạn như nhau nhỉ.

Thầy Thanh cười :

– Thế có bao giờ cô kể cho các em nghe về những lần khóc vì bị phạt không hả?

– Chưa biết ai bị phạt nhiều hơn ai đó nghe. Nói vui thôi, chứ thực ra đây là lứa tuổi dễ thương nhất của con người chúng ta đấy các em ạ. Sau này khi vào đời, gặp phải nhiều va vấp khó khăn, nhiều lo toan chật vật, nghĩ lại mới biết tiếc cái thời tuổi ngọc này. Nên bây giờ các em còn đang có nó hãy biết trân trọng nó nhé.

Những tiếng dạ thật ngoan. Buổi họp mặt hôm nay không chỉ mang một ý nghĩa, mà còn đem lại cho chúng tôi những bài học ngoại khóa mà không dễ có dịp được học. Hình như các thầy cô đều cố tận dụng thêm chút

thời gian để chúng tôi có thêm được chút hành trang vào đời vậy. Có lẽ không sai, bởi thầy Vương hiệu trưởng ra dấu im lặng rồi bắt đầu nói:

– Thầy thì không có giờ lên lớp với các em, nên cũng không mấy khi có dịp để trò chuyện với các em, hôm nay có lẽ là dịp tốt nhất để thầy được trò chuyện với các em vài lời.

Tất cả đều im lặng, ngẫm hiểu những gì thầy sắp nói sẽ là những lời rất trọng lượng.

...Các em ạ. Các em vừa trải qua một chặng đường, một chặng đường đối với các em hiện nay đã có thể gọi là khá dài, nhưng so với những chặng đường còn ở phía trước thì chưa là gì cả. Những chặng đường phía trước sẽ còn rất dài, rất xa và cũng rất cheo leo đồi dốc. Những chặng đường đó đòi hỏi ở các em rất nhiều công sức, ý chí và lòng dũng cảm. Trong suốt chặng đường đó hẳn sẽ có những lúc các em cảm thấy đuối sức, các em chỉ có thể vượt qua nó bằng vào ba yếu tố chủ yếu, đó là Niềm Tin, Hy Vọng và Nghị Lực. Ba yếu tố đó ví như chiếc gậy chống cho chúng ta vượt qua những gian khó. Mất gì ta cũng có thể tìm lại được, nhưng nếu mất một trong ba hoặc cả ba thì không bao giờ các em còn đứng dậy được nữa. Thầy mong các em ghi nhận điều này như một lời gửi gắm cuối cùng của thầy trước khi các em rời xa mái trường này. Các em đồng ý chứ?

Những tiếng văng dạ lẫn trong niềm xúc động dào dạt, lại những cặp mắt đỏ hoe, nhưng ánh nhìn thương thiết. Nhỏ Trang phụ trách chương trình văn nghệ lên tiếng để thay đổi bầu không khí:

– Kính thưa các thầy cô, với những lời yêu thương dạy dỗ của các thầy cô, chúng em đều rất tin rằng sẽ có đủ sức phấn đấu để đạt được những thành quả ngày mai, còn bây giờ chúng em xin dùng lời ca tiếng hát để gửi đến các thầy cô lòng biết ơn vô cùng của chúng em. Để mở đầu chương trình văn nghệ hôm nay, em xin giới thiệu hai bạn Như Mai và Thanh Hà với bài hát “Bụi Phấn”

Quang kêu đã vào vị trí cùng cây ghi ta. Sau Mai và Hà là Hùng đơn ca, rồi tam ca, và cuối cùng là một màn hợp ca với tất cả thành viên của lớp trong bài hát “Nhớ Ông Thầy”. Chúng tôi hát say mê, hát với tất cả tâm tư tình cảm của lòng mình, có lẽ chưa bao giờ chúng tôi hát hay đến thế. Đến đoạn cuối như đã tập trước, chúng tôi dẫn xuống giọng để Hùng, giọng ca chính của lớp ngân mãi “Chúng em xin cảm ơn thầy, chúng em xin nhớ ơn thầy...” và hòa theo “tất cả vì chúng em...”

Các thầy cô cũng rất xúc động, đứng lên dang tay ôm lấy chúng tôi khi rời bục xuống, biết rằng rồi cũng phải đến phút chia tay, nhưng cuộc chia ly nào cũng rất khó khăn, đây lại là một cuộc chia ly vô cùng đặc biệt, mà tôi biết chắc, sẽ không một ai trong số chúng tôi có thể quên được giờ phút này trong suốt cuộc đời mình. Nhưng đành vậy, cái gì có đến là có qua, cuối cùng còn lại mấy đũa con gái lo thu dọn những vật dụng sau cùng, rồi ngơ ngẩn nhìn ghế bàn, bảng đen phấn trắng. Tấm bảng rôn vẫn lừng lững ba chữ “Mùa Hạ Cuối”.

Nhỏ Linh gục đầu lên vai tôi khóc rưng rức:

– Tao không bao giờ quên được Mùa hạ Cuối của tụi mình đâu Khương ơi!

Tôi ôm chặt Linh an ủi. Không, không ai quên hết Linh à, mà làm sao có thể quên được chứ, bởi đây là một mùa hạ buồn và đẹp nhất trong đời mà phải không Linh?

Đàm Lan